

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 227.537 van 26 mei 2014
in de zaak A. 208.075/IX-7942**

In zake: Charles DE BEYS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jean-Marie Mommens
kantoor houdend te 1050 Brussel
Waterloosesteenweg 612
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpsessesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 22 februari 2013, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer van 24 december 2012, waarbij aan verzoeker met ingang van 25 december 2012 ontslag wordt verleend als chauffeur van het kabinet van de voornoemde minister.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben elk een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 mei 2014.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Anthony Poppe, die *loco* advocaat Jean-Marie Mommens verschijnt voor de verzoekende partij en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is technisch medewerker bij het Centraal Bestuur van de Federale Overheidsdienst (FOD) Justitie.

3.2. Bij ministerieel besluit van 23 december 2010 wordt hij met ingang van 7 januari 2011 vanuit de dienst Veiligheid van de Staat gedetacheerd en aangesteld als chauffeur bij het kabinet van de minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer.

Voor de duur van deze aanwijzing wordt aan verzoeker bij de FOD Justitie een “verlof voor opdracht” toegekend.

3.3. Op 26 februari 2012 maakt de federale politie een proces-verbaal op voor een door verzoeker begane verkeersovertreding. In het vak “bijkomende inlichtingen” wordt het volgende vermeld:

“Vaststellingen

Stellen [...] vast dat een personenwagen [...] geparkeerd staat op het voetpad rechts in de rijrichting.

[...]

Overtreder parkeert met de vier wielen van zijn voertuig op het voetpad.

Door deze wijze van parkeren dienen voetgangers volledig de rijbaan of de grasberm te gebruiken.

Niettegenstaande wij, ten einde akte te nemen van de kentekenplaat, korte tijd vlak naast het voertuig stilstaan, blijft overtreder rustig parkeren en trekt hij zich hoegenaamd niets aan van onze aanwezigheid. Hij maakt geen aanstalte te vertrekken.

Na akteren kentekenplaat van overtreder akteren wij nog de kentekenplaten van andere voertuigen welke eveneens op hetzelfde voetpad geparkeerd staan.

Aangezien niet iedereen, onder andere overtreder, vertrekt besluiten wij ons voertuig te verlaten en over te gaan tot identificatie van de overtreders welke niet vertrekken.

[...] Wanneer wij dit tot op een tiental meter genaderd zijn vertrekt overtreder toch richting luchthaven. Eerste opsteller geeft hem teken tot stoppen.

Na herhaaldelijk teken van eerste opsteller stopt overtreder langs rechterrand van de rijbaan.

Terwijl hij aan het stoppen is en naar rechts uitwijkt, haalt overtreder van achter een donkere map op het instrumentenbord een Belgische kentekenplaat. Hij legt deze kentekenplaat, E26, duidelijk zichtbaar achter de voorruit.

[...]

Ter plaatse identificeren wij overtreder aan de hand van zijn Belgische identiteitskaart [...]

Naast hem zit een blonde vrouw op de passagierszetel vooraan in de wagen.

Wij maken hem attent op de door hem begane overtreding. Hij verklaart ons dat hij nergens plaats kan vinden en ‘de minister’ moet komen afhalen.

Eerste opsteller maakt hem er attent op dat dit geen reden is in overtreding te parkeren, dat hij de verkeerscode evengoed dient te volgen.

Overtreder wijst ons opnieuw op de aanwezigheid van de ‘E’ plaat en het feit dat hij ‘de minister’ moet komen afhalen. Wij vragen hem of hij enige immuniteit geniet, waarop hij ons ontkennend antwoordt. Opsteller vraagt hem waarom hij plots de ‘E’ kentekenplaat tevoorschijn haalt, maar verder onder dekking van een gewone kentekenplaat rijdt.

Hierop dient betrokkene ons het antwoord schuldig te blijven.

Hij kan ons niet antwoorden op de vraag waarom de kentekenplaat E26, wanneer hij een minister komt afhalen, niet op de wagen is aangebracht.

[...]

Ondernomen maatregelen

Brengen ter kennis dat wij van agent [...], lid van onze eenheid, vernemen dat overtreder omstreeks 17.50 uur zinnens was met dezelfde wagen de parkeerplaatsen voorbehouden voor personen met een handicap op te rijden. [...]

Overtreder liet de agent toen ook weten dat hij 'de minister' moest komen afhalen en daar wou parkeren. De agent weigerde dit en verwees hem door naar de betaalparkings. Overtreder toonde de agent eveneens de kentekenplaat E26. [...]

Inlichtingen

Wij hebben overtreder laten weten dat proces-verbaal wordt opgesteld.

Overtreder laat ons weten dat hij nergens parking kon vinden. Hij zou via de staatsveiligheid vragen of er mogelijkheid is om parking te bekomen op de VIP of CD parking.

Overtreder tracht heden misbruik te maken van de kentekenplaat E26:

- * Hij toont deze eerst aan een agent om, niettegenstaande hij geen houder is van een speciale parkeerkaart voor personen met een handicap, toegang te krijgen tot deze voorbehouden plaatsen;
- * Aan opstellers van akte om aan een boete wegens parkeren op het voetpad te ontkomen”.

3.4. Bij besluit van 7 maart 2012 van de minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer wordt “[met] ingang van 9 maart 2012 om middernacht” ontslag verleend aan verzoeker als chauffeur van het kabinet van de voornoemde minister.

3.5. Verzoeker stelt tegen dit besluit een annulatieberoep in bij de Raad van State (zaak A. 204.822/IX-7666).

3.6. Met een aangetekende brief van 5 december 2012 wordt verzoeker door de voornoemde minister uitgenodigd voor een gesprek in verband met een aantal feiten en het voornemen om zijn detachering te beëindigen. Deze brief luidt als volgt:

“Op 7 maart 2012 werd bij ministerieel besluit een einde gemaakt aan uw detachering op het kabinet van de Minister van Openbare Werken en Vervoer.

In het kader van het verzoekschrift tot nietigverklaring dat u tegen dit besluit heeft ingediend bij de Raad van State (zaak gekend onder G/A.204.822/IX-7666) oordeelt de auditeur in het auditorsverslag van 7 november 2012 dat uit het dossier niet blijkt dat u effectief gehoord werd voordat dit besluit werd genomen, zodat de hoorplicht zou geschonden zijn.

Om die reden zal worden overgegaan tot intrekking van het voormelde besluit van 7 maart 2012.

Bij deze brief wens ik u uit te nodigen voor een gesprek teneinde uw visie te kennen omtrent de feiten zoals vastgesteld in het PV van 26 februari 2012 en waarnaar wordt verwezen in het voormelde auditoraatsverslag.

Uit dit PV blijkt niet alleen dat u verschillende verkeersovertredingen heeft begaan. U stond immers met de dienstwagen met de vier wielen geparkeerd op het voetpad. Even later parkeerde u op de parkeerplaatsen voorbehouden voor personen met een handicap.

U blijkt ook provocerend gedrag te hebben vertoond ten aanzien van politieagenten. U bleek zich niets aan te trekken van de agenten die naast de dienstwagen stilstonden. Wanneer die agenten te voet de dienstwagen benaderden, vertrok u plots. Pas nadat de agenten herhaaldelijk teken hebben gegeven, hield u halt en haalde u de ministeriële kentekenplaat boven. Nadat de agenten u verder lieten rijden, blijkt dat u even verderop op de parkeerplaatsen voorbehouden voor personen met een handicap wilde parkeren.

Als chauffeur van een minister heeft u een voorbeeldfunctie. De verkeersovertredingen en provocerend gedrag ten aanzien van politieagenten getuigen daar niet van en stellen tevens de minister in een negatief daglicht.

Bovendien blijkt uit het PV dat u in gezelschap was van een blonde vrouw. U heeft tijdens uw diensturen deze persoon meegebracht, zonder daartoe voorafgaandelijk toestemming te vragen of zelfs te verwittigen.

Daarnaast wens ik [u] ook uw visie te kennen omtrent de volgende feiten: het gebruik van alcohol tijdens uw dienst als chauffeur van de minister, agressiviteit en ongewenste handelingen t.o.v. collega's.

Gezien de impact van deze feiten op de bijzondere vertrouwensband die moet bestaan tussen de minister en haar persoonlijke medewerkers, wordt de beëindiging van uw detachering voorgenomen. In het gesprek kan u eveneens uw visie verwoorden m.b.t. deze voorgenomen maatregel.

U kan zich hierbij laten bijstaan door een raadgever naar keuze.

Het gesprek zal plaats vinden op 17 december 2012, om 9u30, op het kabinet van de Minister.

Met het oog op dit gesprek heeft u de mogelijkheid om het administratief dossier in te kijken.

[...].”

3.7. Met een e-mailbericht van 11 december 2012 vraagt verzoeker een afschrift van het administratief dossier. Tevens vraagt hij om het geplande gesprek uit te stellen tot eind januari 2013 omwille van de nakende eindejaarsfeesten en zijn boeking aan de kust.

Met een e-mailbericht van 12 december 2012 van de kabinetssecretaris wordt verzoekers vraag tot het verkrijgen van een afschrift van het administratief dossier ingewilligd. Wat zijn vraag om uitstel van het gesprek betreft, worden drie alternatieve data voorgesteld: 20, 21 en 24 december 2012. Verzoeker

wordt verzocht om ten laatste op 13 december 2012 mee te delen welke van deze data zijn voorkeur heeft.

Verzoeker antwoordt dat geen van de drie alternatieve data past en hij vraagt het gesprek te verplaatsen naar een datum tussen 15 en 31 januari 2013.

Met een e-mailbericht van 13 december 2012 meldt de kabinetssecretaris dat de oorspronkelijk vooropgestelde datum van 17 december 2012 behouden zal blijven.

Diezelfde dag antwoordt verzoeker dat hij zijn vakantie zal moeten onderbreken en dat hij daarom de datum van 24 december 2012 verkiest om het gesprek te laten plaatshebben.

3.8. Op 24 december 2012 laat verzoeker per drager aan de verweerende partij een verweerschrift bezorgen, waarin wordt aangegeven dat hij niet aanwezig kan zijn bij het gesprek.

In dit verweerschrift – gedateerd op 21 december 2012 – stelt verzoeker dat hij niet over voldoende tijd beschikte om zijn verweer afdoende voor te bereiden. Hij tracht voorts de hem tenlastegelegde feiten te weerleggen en hij voert aan dat de voorgenomen maatregel disproportioneel en de tuchtvordering verjaard is.

3.9. Bij besluit van 24 december 2012 van de minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer wordt het ontslagbesluit van 7 maart 2012 ingetrokken.

Eveneens bij besluit van 24 december 2012 van diezelfde minister wordt met ingang van 25 december 2012 ontslag verleend aan verzoeker als chauffeur van het kabinet van deze minister.

Dit is het bestreden besluit. De motivering ervan luidt als volgt:

“Gelet op de bijzondere wet van 12 januari 1989 met betrekking tot de Brusselse instellingen, gewijzigd door de bijzondere wet van 16 juli 1993 tot vervollediging van de federale staatsstructuur;

Gelet op het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 19 juli 2004 tot vaststelling van de samenstelling en de werking van de kabinetten van de leden van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en de gewestelijke Staatssecretarissen;

Gelet op het ministerieel besluit van 23 december 2010 waarbij met ingang van 7 januari 2011 de heer Charles De Beys, geboren op 10 juni 1956, chauffeur bij de Veiligheid van de Staat, werd aangesteld in de hoedanigheid van chauffeur bij het kabinet van de Minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer;

Gelet op het ministerieel besluit van 7 maart 2012 waarbij aan de heer Charles De Beys ontslag wordt verleend op het kabinet van de Minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer;

Gelet op het ministerieel besluit van 24 december 2012, waarbij het ministerieel besluit van 7 maart 2012 wordt ingetrokken;

Gelet op het PV van 26 februari 2012, waaruit blijkt dat de heer De Beys verschillende verkeersovertredingen heeft begaan en provocerend gedrag heeft vertoond ten aanzien van politieagenten; dat uit het PV ook blijkt dat de heer de Beys tijdens de diensturen een persoon heeft meegenomen in de dienstwagen, zonder daarvoor voorafgaandelijk toestemming te vragen of te verwittigen;

Gelet op de feiten van gebruik van alcohol tijdens de dienst en agressiviteit en ongewenste handelingen t.o.v. collega's;

Gelet op het feit dat de voormelde gebeurtenissen hebben geleid tot een breuk in de noodzakelijke bijzondere vertrouwensband die tussen de minister en haar persoonlijke medewerkers dient te bestaan;

Gelet op de brief van 5 december 2012, waarmee de heer De Beys op de hoogte werd gebracht van de voormelde feiten en de voorgenomen maatregelen ten gevolge van deze feiten; dat hij bij deze brief werd uitgenodigd voor een gesprek op het kabinet van de minister;

Gelet op het feit dat het gesprek gepland werd op 24 december 2012;

Gelet op het feit dat de heer De Beys op 24 december 2012 heeft medegedeeld niet te zullen aanwezig zijn op dit gesprek en op 24 december 2012 een schriftelijk verweerschrift heeft laten geworden aan het kabinet;

Gelet op het feit dat de heer De Beys in het verweerschrift van 24 december 2012 geen elementen heeft aangebracht die de feiten konden rechtvaardigen en de vertrouwensband konden herstellen.”

3.10. Bij arrest nr. 222.793 van 11 maart 2013 verwerpt de Raad van State verzoekers beroep in de zaak A. 204.822/IX-7666, na te hebben vastgesteld

dat het bestreden besluit van 7 maart 2012 werd ingetrokken en het voorwerp van het beroep bijgevolg was teloorgegaan.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. Het middel is ontleend aan de schending van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: de formele-motiveringswet), de materiële-motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat het bestreden besluit in strijd is met de formele-motiveringsplicht, vooreerst omdat het een te summiere motivering bevat die hem niet in staat stelt te oordelen of het zin heeft zich tegen dit besluit te verweren en voorts omdat eruit blijkt dat de verwerende partij de in zijn verweerschrift geformuleerde opmerkingen niet heeft onderzocht.

Verzoeker voert ook de schending van de materiële-motiveringsplicht aan. Hij betoogt dat de concrete gegevens van het dossier de in het bestreden besluit vermelde motieven niet deugdelijk onderbouwen. Hij stelt dat het dossier dat hem door de verwerende partij in het kader van de hoorplicht werd overgemaakt, enkel een kopie van het proces-verbaal van 26 februari 2012 bevat. Volgens verzoeker interpreteert de verwerende partij dit proces-verbaal verkeerd en trekt zij er besluiten uit die niet correct en geenszins redelijk te verantwoorden zijn. Hij verwijst naar de nadere ontwikkeling van dit argument in zijn derde middel. Wat het aangehaalde motief van “de feiten van gebruik van alcohol tijdens de dienst en agressiviteit en ongewenste handelingen t.o.v. collega’s” betreft, stelt hij dat deze feiten op geen enkele wijze zijn gespecificeerd, laat staan dat

ze door concrete gegevens worden onderbouwd. Volgens verzoeker is hem niet bekend over welke feiten het zou gaan.

Uit de gebrekkige en niet-onderbouwde motivering van het bestreden besluit leidt verzoeker voorts af dat de verwerende partij heeft nagelaten haar beslissing op zorgvuldige wijze te nemen en dat zij aldus het zorgvuldighedsbeginsel heeft geschonden.

Ten slotte voert hij de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Hij betoogt dat aangezien het bestreden besluit niet steunt op objectieve gegevens, het de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat.

5. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt verzoeker, wat de aangevoerde schending van de formele-motiveringsplicht betreft, dat de verwerende partij geen enkel argument uit zijn verweerschrift heeft onderzocht, laat staan weerlegd, en dat deze partij het tegendeel niet aantoonst. Hij betwist ook dat uit de omstandigheid dat er een permanente vertrouwensband moet bestaan tussen de minister en diens persoonlijke medewerkers, volgt dat zelfs een stereotiepe motivering volstaat voor het ontslag.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de materiële-motiveringsplicht betwist verzoeker de stelling van de verwerende partij dat hij wel degelijk weet over welke “feiten van gebruik van alcohol tijdens de dienst en agressiviteit en ongewenste handelingen t.o.v. collega’s” het gaat, omdat deze feiten hem op 6 maart 2012 zijn meegedeeld tijdens een gesprek met de kabinetssecretaris en een jurist van de cel Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie. Hij ontkent dat een dergelijk gesprek heeft plaatsgehad.

6. In zijn laatste memorie laat verzoeker nog gelden dat waar volgens de rechtspraak van de Raad van State – arrest nr. 217.984 van 14 februari 2012 inzake *Youlal* – zelfs een standaardformule als motivering voor het ontslag van een persoonlijke medewerker van de minister volstaat, volgens diezelfde

rechtspraak uit het administratief dossier dient te blijken dat er geen redenen zijn om te twijfelen aan de motivering van de beëindiging van de opdracht. Verzoeker stelt dat wanneer de overheid verder gaat dan het opnemen van een standaard-formule en concrete feiten als motivering aanvoert, deze feiten uiteraard waar-achtig moeten zijn. Te dezen is dit, aldus verzoeker, niet het geval. Hij herhaalt dat de verwerende partij het proces-verbaal van 26 februari 2012 interpreteert op een wijze die niet met de werkelijkheid overeenstemt en dat de aangehaalde feiten met betrekking tot het gebruik van alcohol tijdens de dienst, agressiviteit en onge-wenste handelingen tegenover collega's onwaar zijn. Verzoeker merkt op dat de vermeende feiten niet door enig bewijsstuk worden gestaafd en dat indien ze waar zouden zijn, het toch hoogst verwonderlijk is dat ze geen aanleiding hebben ge-given tot een onmiddellijk ontslag. Hij wijst erop dat hij als chauffeur van de minister meermaals alcoholcontroles heeft ondergaan – steeds met een negatief resultaat – en dat hij in 2011 de verlenging van zijn veiligheidsmachtiging heeft verkregen tot 2017 en dus wordt beschouwd als een persoon die voldoende ga-ranties biedt inzake geheimhouding, loyauteit en integriteit.

Voorts leidt verzoeker uit de rechtspraak van de Raad van State – de arresten nr. 86.190 van 23 maart 2000 inzake *Toune* en nr. 152.277 van 6 december 2005 inzake *Italiano* – af dat de overheid bij het ontslag van een per-sonlijke medewerker van een minister de regels van behoorlijk bestuur en billijke rechtspleging in acht dient te nemen en alleen een zwaarwichtige maatregel tegen de betrokkene kan treffen nadat deze is gehoord. In dit geval is dat volgens ver-zoeker niet gebeurd. Aangezien hij geen kennis heeft van de juiste motieven van het bestreden besluit, heeft hij niet de mogelijkheid gehad om op een efficiënte wijze uiteen te zetten waarom de maatregel niet gerechtvaardigd is.

Beoordeling

7. Verzoeker is weliswaar ambtenaar, maar ingevolge zijn aan-stelling als chauffeur bij het kabinet van de minister van de Brusselse Hoofdstede-lijke Regering bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer dient hij te worden

beschouwd als een persoonlijke medewerker van de minister. Verzoeker betwist dit niet.

8. Op persoonlijke medewerkers van een minister is een bijzonder juridisch regime van toepassing.

Wat de medewerkers van de leden van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering betreft, bepaalt artikel 8 van het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 19 juli 2004 ‘tot vaststelling van de samenstelling en de werking van de kabinetten van de leden van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering en de gewestelijke Staatssecretarissen’ dat de leden en de personeelsleden van het kabinet worden benoemd door het betrokken lid van de regering of door de betrokken staatssecretaris.

Anders dan voor de bevoegde overheid het geval is bij de aanstelling of benoeming van ambtenaren in overheidsdiensten of -instellingen, is een minister vrij om zijn persoonlijke medewerkers te kiezen en hun aanstelling is aan geen enkele voorwaarde onderworpen. Deze ruime beoordelingsbevoegdheid om medewerkers aan te stellen, impliceert een even ruime bevoegdheid om aan die aanstelling een einde te maken. Een minister kan zijn persoonlijke medewerkers te allen tijde ontslaan, bijvoorbeeld omwille van het feit dat de vertrouwensband – die tussen de minister en zijn persoonlijke medewerkers noodzakelijk moet bestaan – niet meer aanwezig is.

Deze ruime beoordelingsbevoegdheid van de minister staat er niet aan in de weg dat de Raad van State de hem toevertrouwde wettigheidscontrole op het ontslag van een persoonlijke medewerker van de minister uitoefent. De Raad mag zich evenwel niet in de plaats van de minister stellen, maar enkel nagaan of de minister niet onredelijk heeft gehandeld door op de aangegeven grond tot zijn besluit te komen, waarbij de Raad rekening moet houden met de hiervóór beschreven bijzondere aard van de arbeidsverhouding en de daaruit voortvloeiende bevoegdheid van de minister.

9. Verzoeker acht de formele-motiveringsplicht vooreerst geschonden, doordat de summiere motivering van het bestreden besluit hem niet toelaat te achterhalen op grond van welke motieven hij ontslagen werd en hij dienvolgens ook niet met kennis van zaken kon oordelen of het zinvol was zich tegen het bestreden besluit te verweren.

10. Het bestreden besluit vermeldt dat verzoekers ontslag gesteund is op een breuk in de noodzakelijke, bijzondere vertrouwensband tussen de minister en verzoeker.

Zoals de Raad van State onder meer in zijn arresten nr. 86.190 van 23 maart 2000 inzake *Toune*, nr. 152.277 van 6 december 2005 inzake *Italiano* en nr. 217.984 van 14 februari 2012 inzake *Youlal* reeds heeft overwogen met betrekking tot het ontslag van een persoonlijke medewerker van de minister omwille van een verbroken vertrouwen tussen beiden, is een dergelijke vertrouwensbreuk niet noodzakelijk op precieze feiten gesteund en kan hij dan ook niet worden geobjectiveerd, hetgeen noodzakelijkerwijze een inperking van de formele-motiveringsplicht tot gevolg heeft. Een dergelijke ingeperkte formele-motiveringsplicht betekent niet dat een beslissing tot ontslag geen enkele formele motivering dient te bevatten, maar dat een beknopte aanduiding van de redenen waarom aan de samenwerking een einde wordt gesteld, als formele motivering kan volstaan.

In dit geval wordt in het bestreden besluit melding gemaakt van het bestaan van een vertrouwensbreuk en tevens van de feiten die tot deze breuk aanleiding hebben gegeven. Vooreerst wordt verwezen naar het proces-verbaal van 26 februari 2012, waaruit de verwerende partij afleidt dat verzoeker verschillende verkeersovertredingen heeft begaan, provocerend gedrag tegenover politieagenten heeft vertoond en zonder voorafgaande toestemming of verwittiging tijdens de diensturen een persoon in de dienstwagen heeft meegenomen. Voorts wordt ook melding gemaakt van gebruik van alcohol tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen ten aanzien van collega's.

Door aldus in het bestreden besluit te vermelden welke feiten tot een vertrouwensbreuk tussen verzoeker en de minister hebben geleid, heeft de verwerende partij aan de formele-motiveringsplicht voldaan. Verzoeker kon immers op grond van de in dat besluit opgenomen motivering achterhalen waarom hij werd ontslagen. Zo was hij in de mogelijkheid te beoordelen of het zin had om zich met een annulatieberoep tegen dit ontslag te verweren.

11. Volgens verzoeker is de formele-motiveringsplicht ook geschonden, doordat uit het bestreden besluit blijkt dat de verwerende partij de in zijn verweerschrift geformuleerde opmerkingen niet heeft onderzocht.

In het kader van een administratieve procedure reikt de formele-motiveringsplicht niet zover dat de overheid uitdrukkelijk moet antwoorden op elk bezwaar of argument dat door de betrokkene wordt aangevoerd. Het volstaat dat uit de motivering van de genomen beslissing blijkt dat deze argumenten bij de besluitvorming werden betrokken en dat daaruit minstens impliciet kan worden afgeleid waarom ze in het algemeen niet worden aanvaard.

In het bestreden besluit wordt gesteld dat verzoeker “in het verweerschrift van 24 december 2012 geen elementen heeft aangebracht die de feiten konden rechtvaardigen en de vertrouwensband konden herstellen”. Hieruit blijkt dat de verwerende partij dit verweerschrift wel degelijk bij haar besluitvorming heeft betrokken, maar van oordeel was dat de erin aangebrachte elementen geen afbreuk deden aan het vastgestelde verbroken vertrouwen tussen verzoeker en de minister.

Ook op dit punt is derhalve aan de formele-motiveringsplicht niet te kort gedaan.

12. Verzoeker voert voorts de schending van de materiële-motiveringsplicht aan. Hij betoogt dat de in het bestreden besluit vermelde motieven niet deugdelijk zijn, namelijk dat de verwerende partij onjuiste en on-

redelijke conclusies trekt uit het proces-verbaal van 26 februari 2012 – verzoeker verwijst in dit verband naar zijn derde middel – en tevens feiten aanhaalt (alcoholgebruik tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen ten aanzien van collega's) waarvan het bestaan hem onbekend is en die door geen enkel stuk worden gestaafd.

De verwerende partij heeft uit het proces-verbaal van 26 februari 2012 afgeleid dat verzoeker verschillende verkeersovertredingen heeft begaan, provocerend gedrag ten aanzien van politieagenten heeft vertoond en tijdens de diensturen een persoon in de dienstwagen heeft meegenomen zonder daarvoor voorafgaandelijk toestemming te hebben gevraagd of te hebben verwittigd. Zoals hierna uit de beoordeling van het derde middel zal blijken, kon de verwerende partij deze feiten wel degelijk uit dat proces-verbaal afleiden en is zij hierbij geenszins uitgegaan van een verkeerde interpretatie.

Deze feiten kunnen verantwoorden dat de verwerende partij gewag maakt van een verbroken vertrouwensband waardoor verzoeker niet langer als persoonlijke medewerker van de minister kan functioneren.

Ook de enkele omstandigheid dat aan verzoeker feiten van alcoholgebruik tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen ten aanzien van collega's worden verweten – daargelaten of deze feiten precies zijn aangetoond en aan verzoeker ter kennis gebracht doordat op 6 maart 2012 daarover met hem een gesprek is gevoerd – vermag de minister tot het oordeel te brengen dat het haar onmogelijk is om in verzoeker nog langer het vertrouwen te stellen dat zij bij de leden van haar kabinet moet vinden, waardoor zij tot zijn ontslag kan overgaan.

Het ontslag van verzoeker omwille van het verbroken vertrouwen heeft aldus wel degelijk een deugdelijke grondslag.

13. Verzoeker leidt uit de omstandigheid dat het bestreden besluit gebrekkig en op niet-onderbouwde wijze zou zijn gemotiveerd af dat de verwe-rende partij het bestreden besluit niet op zorgvuldige wijze heeft genomen.

De vaststelling dat de motivering van het bestreden besluit op alle vlakken deugdelijk is, impliceert dat deze aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet gegrond is.

14. Verzoeker voert ten slotte aan dat aangezien het bestreden be-sluit niet op objectieve gegevens steunt, het de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat.

Zoals zo-even gesteld, is het bestreden besluit deugdelijk ge-motiveerd. De aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel vertrekt der-halve vanuit een verkeerde premisse, wat volstaat om het middelonderdeel te verwerpen.

15. Het eerste middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

16. Het tweede middel is ontleend aan de schending van de rechten van verdediging.

Verzoeker betoogt dat het bestreden besluit een tuchtmaatregel of minstens een verkapte tuchtmaatregel uitmaakt. Dit blijkt volgens hem uit het feit dat zijn ontslag in dat besluit en in de context van het dossier wordt beschouwd als een sanctie voor feiten die zich hebben voorgedaan, uit het feit ook dat – anders dan bij een ordemaatregel – de opgelegde sanctie veel verder gaat dan de loutere beëindiging van de verstoring van de dienst en ten slotte uit het grote schadever-

wekkende effect van de sanctie, waarbij hij maandelijks financiële voordelen ten bedrage van 1300 euro verliest. De kwalificatie als tuchtmaatregel impliceert, aldus verzoeker, dat de tuchtprocedure en de rechten van verdediging van toepassing zijn.

Verzoeker voert vervolgens aan dat de verwerende partij de tuchtprocedure niet heeft gerespecteerd en zijn rechten van verdediging heeft miskend. Hij stelt dienaangaande dat de verwerende partij het vermoeden van onschuld heeft geschonden en het principe dat de bewijslast op de overheid rust, heeft miskend doordat zij heeft nagelaten de aangevoerde feiten te bewijzen. Ten slotte merkt hij nog op dat aangezien de kennisname van de feiten dateert van het proces-verbaal van 26 februari 2012 en een tuchtvordering zes maanden na de kennisname van de feiten verjaart, de verwerende partij niet langer bevoegd was om hem een sanctie op te leggen.

17. In zijn memorie van wederantwoord betwist verzoeker de stelling van de verwerende partij dat het tuchtrecht niet op hem van toepassing is in zijn hoedanigheid van persoonlijke medewerker van de minister. Hij stelt dat hij “een ambtenaar [is] die ontslagen wordt als sanctie voor vermeende feiten”.

Voorts merkt hij op dat het argument van de verwerende partij dat hij vooraf in de gelegenheid is gesteld om een schriftelijk verweer in te dienen, geen afbreuk doet aan de schending van zijn rechten van verdediging, aangezien de beweerde feitelikheden vooraf niet zijn meegedeeld en niet bewezen zijn.

Ten slotte betoogt hij nog dat de omstandigheid dat hij een persoonlijke medewerker van de minister is, geen afbreuk doet aan de verjaring van de feiten.

18. In zijn laatste memorie benadrukt verzoeker dat een detachering geen afbreuk doet aan de statutaire tewerkstelling en bijgevolg ook niet aan de toepasselijkheid van het tuchtrecht. Hij blijft dan ook een ambtenaar, ongeacht of

hij optreedt in de hoedanigheid van persoonlijke medewerker van de minister of niet.

Voorts blijft hij van mening dat de tuchtvordering verjaard is. De omstandigheid dat reeds op 7 maart 2012 een eerste beslissing tot ontslag werd genomen, doet daaraan volgens hem geen afbreuk. Voornoemde beslissing werd immers ingetrokken omdat een nietigverklaring ervan dreigde en uit een ingetrokken beslissing kunnen geen rechtsgevolgen meer voortvloeien. Er kan in elk geval niet uit worden afgeleid dat de verwerende partij zorgvuldig gehandeld zou hebben of minstens niet getalmd zou hebben.

Beoordeling

19. Verzoeker is met ingang van 7 januari 2011 gedetacheerd en aangesteld als chauffeur bij het kabinet van de minister van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering bevoegd voor Openbare Werken en Vervoer. Zoals hiervoor uiteengezet, moet hij in deze hoedanigheid worden beschouwd als een persoonlijke medewerker van de minister waardoor op hem een bijzonder juridisch regime, onder meer inzake aanwerving en ontslag – zie randnummer 8 – van toepassing is. Dit betekent dat het ambtenarenstatuut, in het bijzonder het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 mei 1999 ‘houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest’, niet op verzoeker van toepassing is in zijn hoedanigheid van persoonlijke medewerker van de minister.

De beëindiging van verzoekers aanstelling als chauffeur wegens een vertrouwensbreuk met de minister – waarvoor de minister over de ruimste beoordelingsbevoegdheid beschikt – kan dan ook niet worden beschouwd als een (verdoken) tuchtmaatregel die ten aanzien van een ambtenaar wordt genomen. Het bestreden besluit is immers niet genomen ten aanzien van verzoeker in zijn hoedanigheid van ambtenaar, maar in zijn hoedanigheid van persoonlijke medewerker van de minister. De beëindiging van zijn aanstelling als chauffeur bij het

kabinet van de minister heeft dan ook geen enkele weerslag op zijn situatie als ambtenaar.

20. Aangezien het ambtenarenstatuut, in het bijzonder het voornoemde besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 mei 1999, niet op hem van toepassing is, kan verzoeker niet dienstig aanvoeren dat de verwerende partij de in dat besluit opgenomen tuchtprocedure niet heeft nageleefd.

21. Evenmin kan verzoeker dienstig aanvoeren dat de verwerende partij de regel dat de tuchtvordering enkel mag slaan op feiten die zich hebben voorgedaan of die werden vastgesteld binnen de zes maanden voorafgaand aan de datum waarop de vordering aanvangt – artikel 272 van het voornoemde besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 mei 1999 – heeft miskend, aangezien deze niet op hem van toepassing is.

22. Ten slotte voert verzoeker ook ten onrechte de schending van de rechten van verdediging aan. De rechten van verdediging zijn in beginsel enkel van toepassing in straf- en tuchtzaken en, zoals gesteld, kan het bestreden besluit niet als een (verdoken) tuchtsanctie worden gekwalificeerd. Verzoeker voert ook geen specifieke rechtsregel aan die het toepassingsgebied van de rechten van verdediging uitbreidt tot het ontslag van een persoonlijke medewerker van de minister.

Weliswaar is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dit geval van toepassing, maar zoals hierna uit de beoordeling van het derde middel zal blijken heeft de verwerende partij deze hoorplicht ten volle nageleefd.

23. Het tweede middel is niet gegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

24. Het derde middel is ontleend aan de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker merkt voorafgaandelijk op dat de hoorplicht te dezen van toepassing is, ongeacht de kwalificatie van het bestreden besluit – een (verdoken) tuchtmaatregel, dan wel een ordemaatregel – omwille van de negatieve weerslag ervan op zijn situatie. Vervolgens voert hij aan dat de verwerende partij de hoorplicht op een drievoudige wijze heeft miskend: vooreerst door na te laten hem de essentiële gegevens mee te delen die zij bij haar besluitvorming zou betrekken, voorts door zijn opmerkingen uit zijn verweerschrift niet te onderzoeken en ten slotte door hem onvoldoende voorbereidingstijd te verlenen om zijn verweer afdoende voor te bereiden.

Met betrekking tot het verzuim van de verwerende partij om hem op precieze en volledige wijze in kennis te stellen van de tenlasteleggingen betoogt verzoeker dat het bestreden besluit steunt op feiten waarvan geen enkel bewijs voorligt. Hierdoor had hij op geen enkel moment voldoende kennis van de aard en de omstandigheden van de tenlasteleggingen. De verwerende partij heeft nagelaten te verduidelijken welke feiten zij precies bedoelt als ze hem het gebruik van alcohol tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen ten aanzien van collega's verwijt. Hierdoor was een effectief verweer niet mogelijk en diende hij zich te beperken tot het algemeen ontkennen van deze tenlasteleggingen.

Wat het verzuim van de verwerende partij betreft om de in zijn verweerschrift opgenomen opmerkingen te onderzoeken, betoogt verzoeker dat uit de formele motivering van het bestreden besluit dergelijk onderzoek moet blijken. In dat besluit wordt echter enkel gesteld dat hij geen elementen heeft aangebracht die de feiten kunnen rechtvaardigen en de vertrouwensband herstellen, hetgeen een

stijlformule is die niet aantoonde dat zijn opmerkingen daadwerkelijk werden onderzocht. Verzoeker stelt dat de uitgebreidheid van zijn opmerkingen aantoonde dat een stijlformule als antwoord niet volstaat. Hij merkt nog op dat de verwerende partij reeds de dag van ontvangst van het verweerschrift het bestreden besluit heeft genomen. Vervolgens herneemt verzoeker zijn opmerkingen uit het verweerschrift in verband met het bestaan en het bewijs van de feiten. Zijn betoog dienaangaande luidt als volgt:

“Verzoekende partij ontkent het gebruik van alcohol tijdens zijn dienst als chauffeur. Hij merkt op dat de Minister nalaat enig bewijs van de door haar ingeroepen bewering aan te voeren. Verzoekende partij is als chauffeur van de Minister meermaals door de politie gecontroleerd geweest op alcohol, deze controles zijn steeds negatief geweest.

Verzoekende partij ontkent eveneens enige vorm van agressiviteit of ongewenste handelingen ten overstaande van collega's. Noch de bestreden beslissing, noch het administratief dossier bevat een verduidelijking of nadere details van dergelijke feiten. Verzoekende partij is dan ook op zijn minst verbaasd dat de Minister deze zware beledigingen uit, *a fortiori* zonder begin van bewijs. Indien dergelijke feiten zich zouden hebben afgespeeld, is het ook verwonderlijk deze geen aanleiding hebben gegeven tot een onmiddellijk ontslag.

Verzoekende partij benadrukt dat hij een verlenging van zijn veiligheidsmachtiging heeft bekomen in 2011, de machtiging is geldig tot 2017. Deze machtiging heeft tot doel om gevoelige informatie te beschermen door er de beschikbaarheid van te beperken tot personen van wie mag worden verwacht dat ze voldoende garanties bieden inzake geheimhouding, loyaliteit en integriteit. Verzoekende partij wordt dus beschouwd als een persoon die voldoende garanties biedt inzake geheimhouding, loyaliteit en integriteit.

In het kader van de verkeersovertredingen die zijn vastgesteld in het PV van 26 februari 2012, merkt verzoekende partij in zijn verweerschrift vooreerst op dat de Minister erop drukt dat alle opdrachten met stiptheid worden uitgevoerd, zodat de Minister niet moet wachten. Verzoekende partij heeft de opdracht gekregen om op zondag 26 februari 2012 om 16u30 aanwezig te zijn aan de luchthaven van Zaventem en de Minister vervolgens naar huis te brengen. Hij arriveert aan de luchthaven om 16u en rijdt vervolgens gedurende 2u15 rondjes. Om 18u15 stelt de politie, vanuit haar dienstwagen, vast dat verzoekende partij met de wagen van de Minister op het voetpad staat, met vier wagens voor hem en vier wagens achter hem. In het PV staat dan ook te lezen dat verzoekende partij geparkeerd staat tussen andere voertuigen, die dus eveneens op het voetpad staan en waarvan de chauffeurs evenmin de aanwezigheid van de politie opmerken. Er kan dan ook niet ernstig beweerd worden dat verzoekende partij provocerend gedrag vertoonde door de aanwezigheid van de politie niet op te merken. Verzoekende partij merkt ook op dat de juridische kwalificatie van parkeren niet correct gebruikt is. Verzoekende partij heeft de wagen stilgezet met het oog op het laten instappen van de Minister. Hij was in de veronder-

stelling dat zij onmiddellijk zou aankomen. In het PV staat vervolgens te lezen dat de politie haar dienstwagen verlaat en het voertuig van de Minister op een tiental meter benadert, op dit moment vertrekt verzoekende partij richting luchthaven, en doet de politie teken tot stoppen. Wanneer verzoekende partij dit opmerkt, stopt hij langs de rechterraand van de rijbaan. Hij neemt zijn map die de documenten van het voertuig, zijn identiteitskaart, zijn rijbewijs en zijn vrijstelling van gordelplicht bevat. Op dit moment wordt de kentekenplaat van de Minister zichtbaar. Ook hier is er geen sprake van provocerend gedrag. Verzoekende partij heeft de politie pas opgemerkt wanneer hij reeds vertrokken was en is dan ook onmiddellijk gestopt. Hij heeft de ministeriële kentekenplaat niet boven gehaald, deze is door omstandigheden zichtbaar geworden.

De Minister stelt in de brief d.d. 5 december 2012 dat uit het PV volgt dat nadat de politieagenten verzoekende partij hebben laten verder rijden, hij op een parkeerplaats voorbehouden voor personen met een handicap zou hebben willen parkeren.

Verzoekende partij benadrukt dat dit wederom een verkeerde voorstelling is van de feiten en dat dit niet volgt uit het PV. In het PV staat te lezen dat vóór de vaststelling gedaan in het PV, een andere politieagent zou gezien hebben, evenwel zonder hiervan een vaststelling te doen, dat verzoekende partij om 17u50 *zinnens* zou zijn geweest de parkeerplaatsen voorbehouden voor personen met een handicap op te rijden. Verzoekende partij heeft niet de intentie gehad zich te parkeren op een parkeerplaats voorbehouden voor personen met een handicap, van zodra hij heeft opgemerkt dat het voorbehouden plaatsen betref, is hij doorgereden.

Na de vaststelling door de politie om 18u15 heeft hij het voertuig geparkeerd aan een Shell benzinestation richting Evere.

De Minister verwijst in haar brief d.d. 5 december 2012 eveneens naar de vrouw die verzoekende partij vergezelde op het ogenblik van de vaststelling van de verkeersovertreding. Zij wijst erop dat er geen voorafgaandelijke toestemming is gevraagd, noch een verwittiging is geweest voor de aanwezigheid van deze vrouw.

Verzoekende partij spreekt dit tegen. Er was voorafgaand mondeling met de Minister overeengekomen dat verzoekende partij zijn vriendin eens zou voorstellen. Hij was van mening dat zondag 26 februari 2012 een gepast moment was, daar hij de Minister en haar echtgenoot van de luchthaven diende op te halen. Verzoekende partij heeft kunnen vaststellen dat de Minister blij was met de kennismaking en dat hierover nooit een negatief woord geuit is geweest.

Verzoekende partij merkt nog op dat hij de boete in navolging van het PV zelf heeft betaald maar dat de Minister hem dit achteraf heeft terugbetaald door middel van maaltijdcheques. Verzoekende partij voegt tot slot in zijn verweerschrift nog toe dat hij om 19u30 de Minister is mogen gaan ophalen aan de luchthaven. De Minister heeft op het ogenblik van instappen in de wagen zelf een woordenwissel gehad met een politieagent. Zij benadrukt dat zij Minister [...] is en dat zij toch mag instappen. Dit toont aan dat de Minister van verzoekende partij verwacht dat hij onmiddellijk aanwezig is en haar niet laat wachten”.

Met betrekking tot de hem toegekende termijn om zijn verweer voor te bereiden betoogt verzoeker dat hij op 7 december 2012 de op 5 december 2012 gedateerde uitnodiging voor een op 17 december 2012 gepland gesprek heeft ontvangen. Pas op 12 december 2012 ontving hij een kopie van het administratief dossier. Het gesprek werd vervolgens op zijn vraag uitgesteld, maar slechts tot 24 december 2012 en aldus was zijn voorbereidingstermijn beperkt tot zeven werkdagen. Bovendien viel deze termijn in het midden van de eindejaarsperiode. Verzoeker besluit dat hij onvoldoende tijd had om zijn verweer naar behoren voor te bereiden. Voorts merkt hij nog op dat de verwerende partij niet verduidelijkt waarom zijn verzoek om uitstel tot januari 2013 werd geweigerd. Hij stelt dat een dergelijke weigering op deugdelijke gronden moet steunen, hetgeen te dezen niet het geval is.

25. In zijn memorie van wederantwoord en zijn laatste memorie stelt verzoeker nog aanvullend dat de loutere verwijzing in de brief van 5 december 2012 naar feiten van gebruik van alcohol tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen ten overstaan van collega's, niet kan worden beschouwd als een voldoende toelichting van die feiten. Hij betwist ook dat op 6 maart 2012 een gesprek over deze feiten met de verwerende partij heeft plaatsgehad. Voorts benadrukt hij dat vermits het bestreden besluit op twee elementen steunt – enerzijds alcoholgebruik tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen ten overstaan van collega's en anderzijds een aantal tenlasteleggingen die de verwerende partij afleidt uit het proces-verbaal van 26 februari 2012 – deze beide elementen door het administratief dossier moeten worden ondersteund, minstens er niet door mogen worden tegengesproken.

Beoordeling

26. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen, die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder

dat hem de gelegenheid wordt geboden om voorafgaandelijk zijn standpunt te laten kennen.

Het bestreden besluit is een dergelijke maatregel. De hoorplicht is wel degelijk van toepassing.

27. Opdat de betrokkene op een nuttige wijze zijn standpunt met betrekking tot de voorgenomen maatregel zou kunnen laten kennen, is onder meer vereist dat hem vooraf wordt meegedeeld welke maatregel wordt overwogen en dat de feiten die de overheid in aanmerking neemt hem ter kennis worden gebracht.

Verzoeker voert aan dat de precieze draagwijdte van de feiten hem nooit werd meegedeeld.

In de brief van de minister van 5 december 2012 aan verzoeker is evenwel vermeld dat hij wordt uitgenodigd voor een gesprek om zijn visie te geven over de feiten vastgesteld in het proces-verbaal van 26 februari 2012, waarbij wordt verwezen naar de daaruit blijkende verkeersovertredingen, verzoekers provocerende gedrag ten aanzien van politieagenten en het meebrengen van een derde tijdens de diensturen zonder voorafgaande toestemming, alsook over het gebruik van alcohol tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen tegenover collega's. Op 12 december 2012 werd bovendien aan verzoeker een afschrift van zijn dossier bezorgd, waartoe het voormelde proces-verbaal van 26 februari 2012 behoorde. Het staat dan ook vast dat verzoeker wel degelijk, en zelfs zeer precies wat de uit het voormelde proces-verbaal afgeleide feiten betreft, nog voordat het bestreden besluit werd genomen, op de hoogte is gebracht van hetgeen hem werd verweten. Dit blijkt overigens ook uit de opmerkingen die verzoeker heeft gemaakt in zijn verweerschrift van 21 december 2012, waarbij hij zich heeft verweerd tegen de feiten die hem ter kennis waren gebracht en waarop het bestreden besluit uiteindelijk ook is gesteund.

28.1. Verzoeker stelt voorts dat de door de verwerende partij aangehaalde tenlasteleggingen niet bewezen zijn, dat de feiten inzake alcoholgebruik tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen ten overstaan van collega's onwaar zijn en dat de verwerende partij ten onrechte uit het proces-verbaal van 26 februari 2012 een aantal feiten afleidt.

Zijn uitvoerig betoog daarover heeft als zodanig geen betrekking op de aangevoerde schending van de hoorplicht, maar wel op de reeds eerder in het eerste middel aangevoerde schending van de materiële-motiveringsplicht waarbij verzoeker naar zijn derde middel heeft verwezen. Het is dan ook in het licht van die reeds eerder aangevoerde grief dat verzoekers betoog hierna wordt beoordeeld.

28.2. In de brief van 5 december 2012 maakt de minister melding van de volgende feiten die zij meent te kunnen afleiden uit het proces-verbaal van 26 februari 2012:

- het begaan van verkeersovertredingen, met name het parkeren van de dienstwagen op het voetpad en op parkeerplaatsen die zijn voorbehouden aan personen met een handicap;
- provocerend gedrag ten aanzien van politieagenten, dat als volgt wordt omschreven:

“U bleek zich niets aan te trekken van de agenten die naast de dienstwagen stilstonden. Wanneer die agenten te voet de dienstwagen benaderden, vertrok u plots. Pas nadat de agenten herhaaldelijk teken hebben gegeven, hield u halt en haalde u de ministeriële kentekenplaat boven. Nadat de agenten u verder lieten rijden, blijkt dat u even verderop op de parkeerplaatsen voorbehouden voor personen met een handicap wilde parkeren;”

- het meebrengen van een persoon in de dienstwagen zonder voorafgaande toestemming of verwittiging.

Gelet op de bewoordingen van het voormelde proces-verbaal – zie randnummer 3.3 – vermocht de verwerende partij in redelijkheid aan te nemen dat verzoeker de verkeersovertredingen heeft begaan waarvan de minister in haar brief van 5 december 2012 melding maakt. Uit dat proces-verbaal blijkt im-

mers dat verzoeker die bewuste dag de dienstwagen heeft geparkeerd, minstens stilgezet, op het voetpad en dat hij de dienstwagen heeft willen parkeren op parkeerplaatsen voorbehouden aan personen met een handicap. Dat de minister in de brief van 5 december 2012 verkeerdelijk stelt dat de laatstgenoemde overtreding gevolgd is op de eerstgenoemde, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker ook de laatstgenoemde overtreding blijkbaar heeft willen begaan. Verzoeker gaat in zijn bewering dat hij niet de intentie zou hebben gehad op deze voorbehouden plaatsen te parkeren – wat volgens hem zou moeten blijken uit het gebruik van het woord “zinnens” in het proces-verbaal – voorbij aan de verdere vermelding in het proces-verbaal dat hij door een politieagent werd verhinderd op deze voorbehouden plaatsen te parkeren.

Evenzeer vermocht de verwerende partij uit de bewoordingen van het proces-verbaal van 26 februari 2012 af te leiden dat verzoeker het door haar in de brief van 5 december 2012 omschreven provocerende gedrag ten aanzien van politieagenten heeft vertoond. Met uitzondering van de vermelding dat verzoeker nadien op de parkeerplaatsen voorbehouden aan personen met een handicap wilde parkeren, stroken haar vaststellingen volledig met wat hierover in het proces-verbaal is vermeld. De door verzoeker aangehaalde argumenten ter weerlegging van het provocerende gedrag, doen hieraan geen enkele afbreuk.

Tot slot wordt er in het proces-verbaal melding van gemaakt dat naast verzoeker een vrouw op de passagierszetel vooraan in de wagen zat. Verzoeker toont niet aan dat hij hiervoor voorafgaandelijk toestemming zou hebben gevraagd of zou hebben verwittigd. Hij stelt namelijk zelf dat hij met de minister had afgesproken dat hij zijn vriendin eens zou voorstellen en dat hijzelf heeft geoordeeld dat die bewuste dag een geschikt moment was. Specifiek voor die bewuste datum van 26 februari 2012 was er aldus geen voorafgaande toestemming gevraagd of voorafgaandelijk verwittigd dat verzoeker vergezeld zou zijn van een andere persoon.

Al het voorgaande noopt tot het besluit dat de verwerende partij de feiten van 26 februari 2012, zoals zij die heeft verwoord in de brief van 5 december 2012 en waarnaar uiteindelijk ook in het bestreden besluit wordt verwezen, in redelijkheid heeft kunnen afleiden uit het proces-verbaal dat die dag door de federale politie is opgesteld. Verzoeker maakt allerminst aannemelijk dat verwerende partij daarbij is uitgegaan van een verkeerde lezing van dit proces-verbaal.

28.3. Wat anderzijds de feiten betreft van het gebruik van alcohol tijdens de dienst, agressiviteit en ongewenste handelingen ten aanzien van collega's, werd er reeds bij de beoordeling van het eerste middel op gewezen dat de loutere omstandigheid dat deze feiten aan verzoeker worden verweten de minister tot het oordeel vermocht te brengen dat het haar onmogelijk is om in verzoeker nog langer het vertrouwen te stellen dat zij bij de leden van haar kabinet moet vinden, waardoor zij tot zijn ontslag kon overgaan. In dit verband zij ook onderstreept dat, zoals gezien, de beslissing geen tuchtsanctie is, maar een maatregel die volgt uit de verbroken vertrouwensband.

29. In het kader van de hoorplicht is voorts vereist dat de betrokkene een redelijke termijn wordt verleend om zijn verweer voor te bereiden, teneinde met kennis van zaken voor zijn belangen te kunnen opkomen.

Verzoeker voert aan dat hij niet de mogelijkheid had om zijn verweer afdoende voor te bereiden en duidt het de verwerende partij ten kwade dat zij niet is ingegaan op zijn verzoek tot uitstel van het gesprek tot januari 2013.

Verzoeker erkent op 7 december 2012 de uitnodiging van de verwerende partij voor een gesprek te hebben ontvangen. Op dat moment was hij reeds voldoende ingelicht over de feiten en de voorgenomen maatregel waartegen hij zich diende te verweren. Op 12 december 2012 ontving hij dan nog een kopie van het administratief dossier met daarin het proces-verbaal van 26 februari 2012, waaruit de feiten nog meer precies blijken. De datum voor het gesprek met verzoeker werd uiteindelijk op 24 december 2012 vastgelegd. Verzoeker beschikte

aldus vanaf de ontvangst van de uitnodiging voor het gesprek over een termijn van zeventien dagen om zijn verweer voor te bereiden, waarvan twaalf dagen om dit aan de hand van het administratief dossier nog verder uit te werken. Een dergelijke termijn kan bezwaarlijk als onvoldoende worden beschouwd. Dit wordt overigens bevestigd door het feit dat verzoeker in staat was om op 24 december 2012 een schriftelijk verweerschrift aan de verwerende partij te laten bezorgen, dat reeds op 21 december 2012 was opgesteld en waarin hij verschillende argumenten ter ondersteuning van zijn verweer heeft aangevoerd. De termijn die verzoeker werd geboden viel nog net vóór de eindejaarsfeesten en dus niet tijdens de eindejaarsperiode, zoals verzoeker beweert.

In beginsel beslist de overheid eigenmachtig en zonder inspraak van de betrokkene over de datum van het verhoor. Zij kan wel rekening houden met een vraag om uitstel, voor zover deze vraag redelijk is. Aanvankelijk had de verwerende partij het gesprek met verzoeker gepland op 17 december 2012. Na verzoekers vraag om uitstel tot eind januari 2013 heeft de verwerende partij drie andere data voorgesteld – 20, 21 en 24 december 2012 – waarna verzoeker nogmaals om uitstel – tot de tweede helft van januari 2013 – heeft gevraagd. Nadat de verwerende partij vervolgens had meegedeeld dat in dat geval de oorspronkelijk voorziene datum van 17 december 2012 zou worden behouden, heeft verzoeker geantwoord de datum van 24 december 2012 te verkiezen. De verwerende partij heeft aldus in samenspraak met verzoeker naar een geschikte datum voor het gesprek gezocht en zij is gedeeltelijk aan de vraag van verzoeker om uitstel tegemoetgekomen. Haar oordeel dat een uitstel tot de tweede helft van januari niet aanvaardbaar was, kan verre van onredelijk worden genoemd, aangezien dit een maand later zou zijn dan de aanvankelijk vastgestelde datum van 17 december 2012. In die omstandigheden diende zij niet nader meer in te gaan op de redenen waarom zij geen gunstig gevolg meer wilde geven aan verzoekers vraag om uitstel tot de tweede helft van januari 2013.

30. Ten slotte acht verzoeker de hoorplicht geschonden doordat uit de formele motivering van het bestreden besluit niet blijkt dat de overheid de in zijn verweerschrift opgenomen opmerkingen heeft onderzocht.

Daargelaten de vraag of verzoeker met dit argument een schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan aantonen, moet worden vastgesteld dat in het bestreden besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat verzoeker “in het verweerschrift van 24 december 2012 geen elementen heeft aangebracht die de feiten konden rechtvaardigen en de vertrouwensband konden herstellen” en dat hieruit blijkt dat de verwerende partij bij het nemen van het bestreden besluit wel degelijk met het verweerschrift van verzoeker rekening heeft gehouden. De summiere aard van deze overweging doet hieraan geen afbreuk. Dit geldt ook voor de omstandigheid dat het bestreden besluit reeds op de dag van de ontvangst van het verweerschrift werd genomen. Terecht merkt de verwerende partij in haar memorie van antwoord op dat het niet onredelijk is dat een verweerschrift van slechts zes bladzijden dat ’s morgens is ingediend, diezelfde dag nog in overweging wordt genomen en bij het nemen van een definitief besluit wordt betrokken.

31. Het derde middel is niet gegrond.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

32. Het middel is ontleend aan de schending van het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoeker voert aan dat de gevolgen van het bestreden besluit niet evenredig zijn ten aanzien van het beoogde doel.

Hij betoogt dat in de mate het bestreden besluit een tuchtmaatregel is, deze niet evenredig is met de tuchtfeiten. Hij meent dat enkel het feit van het stilstaan op het voetpad met het oog op het laten instappen van de minister als een bewezen feit kan worden beschouwd, maar dat dit redelijkerwijze geen aanleiding kan geven tot ontslag. De overige in het bestreden besluit aangehaalde feiten worden niet nader bepaald, laat staan bewezen, zodat ze niet ter verantwoording van de maatregel kunnen gelden.

In de mate het bestreden besluit een ordemaatregel is, blijft naar het oordeel van verzoeker de schade van de beëindiging van de detachering niet beperkt tot wat nodig is om een eventuele verstoring van de orde weg te nemen. Dat hij op 26 februari 2012 tussen acht andere wagens stilstond op een voetpad, zorgt niet voor een zodanige verstoring van de orde van het kabinet van de minister dat zijn ontslag een verantwoorde maatregel zou kunnen zijn.

Verzoeker merkt nog op dat er geen enkel precedent bestaat en dat hij geen enkele waarschuwing heeft gekregen. Hij wijst ook nog op het ernstige morele en financiële nadeel dat het bestreden besluit hem berokkent.

33. In zijn memorie van wederantwoord betwist verzoeker de stelling van de verwerende partij dat het tuchtrecht op hem niet van toepassing is omdat hij een persoonlijke medewerker van de minister is. Hij ontkent nogmaals dat op 6 maart 2012 een gesprek heeft plaatsgevonden tijdens hetwelk de feiten zouden zijn aangekaart.

Beoordeling

34. Uit de beoordeling van de voorgaande middelen is reeds gebleken dat het bestreden besluit geen tuchtmaatregel is. Verzoeker voert dan ook niet dienstig aan dat het bestreden besluit een tuchtmaatregel is die niet in redelijke verhouding staat tot de tuchtfeiten.

35. In de mate het middel ervan uitgaat dat, ongeacht de aard van de maatregel, er hoe dan ook een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van het bestreden besluit, moet worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de voorgaande middelen reeds is vastgesteld dat de verwerende partij binnen de grenzen van haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid de detachering van verzoeker als persoonlijke medewerker van de minister kon beëindigen indien de noodzakelijke vertrouwensband niet langer aanwezig was. Aan gezien blijkt dat de feiten die aan verzoeker worden verweten, aanleiding hebben gegeven tot een breuk in de noodzakelijke vertrouwensband tussen verzoeker als persoonlijke medewerker van de minister en de minister, heeft de verwerende partij in redelijkheid kunnen oordelen dat de detachering van verzoeker diende te worden beëindigd.

36. Het vierde middel is niet gegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 mei 2014,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Van Haegendoren